

[Ragnhild Andersen.]

partier være med, man ville begrave spørgsmålet i denne kommission; man sagde: når først embedsmændene og kommissionen har talt, kan vi tale om det, og det er nu det, vi gør i dag. Såvidt jeg kan se, er der ærede ordførere, der ikke er nået ret meget længere end dengang, da de heller ikke stod særlig positivt overfor lempelse af trediedelsbestemmelsen, og det beklager jeg, fordi det som sagt er de svageste og de fattigste i vort land, der rammes af denne bestemmelse. Selvom den højtærede socialminister ikke kan lide at høre det, betragter jeg nu forslaget som en sejr for mit parti, der har kæmpet for at ændre kriteriet og lempe de hidtidige økonomiske virkninger af den gamle trediedelsbestemmelse.

En anden ting, som jeg føler trang til at nævne ved samme lejlighed, er en erfaring, vi vel må siges at have gjort. Rigsdagen og det ministerielle embedsmandsudvalg har med dette lovforslag lagt øre til dem, der havde skoen på og vidste, hvor den trykkede. Jeg tænker her på De samvirkende Invalideorganisationer, som i 1946 henvendte sig og gjorde rigsdagen opmærksom på alle de mangler, der var i loven, ikke alene på de store, men i mange tilfælde også på de små områder. Derigennem har det været muligt at finde frem til mange mærkelige skævheder, der var en følge af loven, f. eks. dette, at man ikke kunne give en invalid mand en rullestol, medmindre det havde erhvervsmæssig betydning. Er der ikke noget vist umenneskeligt i dette, at man ikke kan lade en invalid få et lem eller en rullestol til hjælp i sin daglige færden, hvis det ikke har erhvervsmæssig betydning? Jeg hørte nok, at det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen — desværre er han ikke tilstede i øjeblikket — sagde, at disse bestemmelser blev fraveget af kommunerne, men det er jo ikke rigtigt; det passer ikke, at invaliderne bare kan gå til socialkontorerne og få de bandager og lemmer, de har brug for. For kort tid siden henvendte en gammel mand sig til mig. Han havde været gasværksarbejder i København i mange år. Det var ikke ham selv, der henvendte sig, han kunne ikke gå på sit ben, for hans kunstige ben duede ikke mere. Han spurgte, om der ikke var mulig-

hed for, at han kunne få et nyt og bedre ben, og jeg gik selv, i kraft af mit medlemskab af dette høje ting, op på folkeforsikringskontoret og forhandlede med dem; jeg diskuterede med invalideforsikringsretten, og de svarede mig: det findes der ikke mulighed for, at vi kan give. Skal manden have nyt ben, så skal han have arbejde, det skal have erhvervsmæssig betydning. Han fik ikke noget ben, denne mand, skønt han vitterlig havde slidt og slæbt hele sit liv og havde fortjent at kunne gå hen til sporvognen. Hver gang han skulle ud af døren, skulle han have bil; derfor kom han naturligvis ingen steder. Men så kan man ikke tillade sig mod alt, hvad der er ret og rigtigt, og alt, hvad der er lov og praksis, at påstå, at det modsatte foregår, for det er ikke rigtigt.

Mit parti ser med sympati på de foreslåede ændringer, både den førnævnte principielle ændring af trediedelsbestemmelsen og også det andet principielle forslag om udvidelse af adgangen til at nyde hjælp af invalideforsikringsfonden til anskaffelse af særlige hjælpemidler. Jeg skal ikke gå i enkeltheder om alle bestemmelserne i lovforslaget, heller ikke om den foreslåede kronegrænse. Måske kunne der være diskussion om, hvorvidt den rækker vidt nok, men det må man efter min opfattelse diskutere i et udvalg og her finde frem til klarhed over, hvad erfaringer det nedsatte udvalg har gjort sammenlignet med vore egne erfaringer.

Forslagene om at lade invaliderenten aftrappe og lade den hvile et stykke tid er også gode forslag. Det er jo hårdt og mange gange uretfærdigt, at man pludselig, fordi en invalid, som jeg omtalte før, tjener en ringe løn i en kortere periode, ophæver hans invaliderente. Dermed er dette menneske i den yderste nød den dag, han mister dette arbejde og ikke har chance for at komme i gang med andet på grund af sin invaliditet.

Forslaget om højere plejetillæg finder jeg også godt, og ændringen i § 41, hvori foreslås, at bistands- og plejetillæg ikke skal underkastes fradragsreglerne, er også et godt forslag. Nu ved jeg godt, at det ikke vil finde genklang hos flere ærede ordførere i denne sal, når jeg siger et par ord om fradragsreglerne, som netop denne ændring i